

Evangelium

na každý den

2019

e-knihy

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <http://www.paulinky.cz/obchod/E-knihy/>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat. I vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších elektronických titulů.

Nakladatelství Paulínky

www.paulinky.cz

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2018

Petrská 9, 110 00 PRAHA 1

Tel.: 222 311 206

www.paulinky.cz

E-mail: paulinky@paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-301-6 (Tištěná kniha, 1. vyd.)

ISBN 978-80-7450-316-0 (PDF)

O souboru

V úvodu této e-knihy naleznete liturgický kalendář. Stačí v něm kliknout na požadovaný den a otevře se vám příslušný evangelní úryvek s podnětem k rozjímání uvnitř knihy. Stejně rychlý návrat zpět na liturgický kalendář umožňuje kliknutí na ikonu domečku, který se nachází v pravém dolním rohu červeného rámečku.

Předmluva

Milí přátelé Božího slova,

tato publikace je věnována každému, kdo chce mít den co den snadno po ruce evangelní úryvky, jak je během celého roku předkládá mešní liturgie církve. Věříme, že jej zvláště uvítají ti, kdo rádi rozjímají s tužkou v ruce a nechtějí do své Bible zasahovat podtrháváním a zvýrazňováním.

Každý z evangelních úryvků lze přirovnat k vybroušenému drahému kameni, jenž se třpytí ve slunečním světle. Jednotlivé podněty k rozjímání se pokoušejí zachytit pouze malý zlomek z obdivuhodné hry světelných paprsků. Nabízejí pouze jeden úhel pohledu, zatímco mnohé další nutně zůstávají ve stínu. Proto se může stát, že některé z podnětů vás osloví, zatímco jiné k vám nemusí promluvit vůbec. To podstatné je, aby k vám promlouvalo samotné evangelium. Tyto krátké komentáře nepředstavují úplný výklad evangelního textu a už vůbec nenabízejí instantní odpověď na otázku „Co mám dělat?“. Jsou podobny spíše tichému zaklepaní na dveře vašeho srdce, aby se pod vlivem Božího slova samo otevřelo úžasu a nechalo se přetvářet obdivuhodnou Boží milostí. Nejdůležitější je vždy vaše osobní setkání s živým Kristem, jenž promlouvá ve slovech evangelia.

Modlíme se za každého z vás.

Vaše sestry paulínky

Podněty k rozjímání připravila sr. Anna Mátiková FSP. K podnětům na měsíc květen svou ochotnou pomocí přispěl Jan Mátik.

Leden

2019

1	Ú	Slavnost Matky Boží, Panny Marie – <i>Nový rok</i>	Světový den modliteb za mír
2	S	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského – <i>Karina</i>	
3	Č	Nejsvětější Jméno Ježíš, sv. Jenovéfa – <i>Radmila</i>	
4	P	Sv. Anděla z Foligna – <i>Diana</i>	
5	S	Sv. Telesfor – <i>Dalimil</i>	
6	N	Slavnost Zjevení Páně – <i>Tři králové</i>	
7	P	Sv. Rajmund z Peňafortu – <i>Vilma</i>	
8	Ú	Sv. Severin – <i>Čestmír</i>	
9	S	Sv. Julián – <i>Vladan</i>	
10	Č	Sv. Agathon (Dobromil) – <i>Břetislav</i>	
11	P	Ct. Marie Elekta – <i>Bohdana</i>	
12	S	Sv. Probus (Pravoslav) – <i>Pravoslav</i>	
13	N	Sv. Hilarius z Poitiers – <i>Edita</i>	Svátek Křtu Páně
14	P	Sv. Sáva Srbský – <i>Radovan</i>	
15	Ú	Sv. Pavel Poustevník – <i>Alice</i>	
16	S	Sv. Marcel I. – <i>Ctirad</i>	
17	Č	Památka sv. Antonína Velikého – <i>Drahoslav</i>	
18	P	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů – <i>Vladislav</i>	Týden modliteb za jednotu křesťanů (18.–25. 1.)
19	S	Sv. Márius a Marta a jejich synové – <i>Doubravka</i>	
20	N	Sv. Fabián a Šebestián – <i>Ilna</i>	
21	P	Památka sv. Anežky Římské – <i>Běla</i>	
22	Ú	Sv. Vincenc – <i>Slavomír</i>	XXXIV. světové dny mládeže (22.–27. 1., Panama)
23	S	Sv. Ildefons – <i>Zdeněk</i>	
24	Č	Památka sv. Františka Saleského – <i>Milena</i>	
25	P	Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola – <i>Miloš</i>	
26	S	Památka sv. Timoteje (Bohuslav) a Tita – <i>Zora</i>	
27	N	Sv. Anděla Mericiová – <i>Ingrid</i>	
28	P	Památka sv. Tomáše Akvinského – <i>Otylie</i>	
29	Ú	Sv. Sulpicius – <i>Zdislava</i>	
30	S	Sv. Martina – <i>Robin</i>	
31	Č	Památka sv. Jana Boska – <i>Marika</i>	Světový den pomoci malomocným

1	P	Sv. Pionius – Hynek	
2	S	Svátek Uvedení Páně do chrámu – <i>Nela, Hromnice</i>	Světový den zasvěceného života
3	N	<i>Sv. Blažej, sv. Ansgar (Oskar) – Blažej</i>	
4	P	Sv. Ondřej Corsini – <i>Jarmila</i>	
5	Ú	Památka sv. Agáty (Háta, Dobruše) – <i>Dobromila</i>	
6	S	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů – <i>Vanda</i>	
7	Č	Sv. Richard – <i>Veronika</i>	
8	P	Sv. Josefina Bakhita, sv. Jeroným Emiliani, ct. Mlada – <i>Milada</i>	
9	S	Sv. Apollonie – <i>Apolena</i>	
10	N	<i>Sv. Scholastika – Mojmír</i>	
11	P	Panna Maria Lurdská – <i>Božena</i>	Světový den nemocných
12	Ú	Sv. Benedikt Aniánský – <i>Slavěna</i>	
13	S	Sv. Kateřina Ricciová – <i>Věnceslav</i>	
14	Č	Sv. Valentin – <i>Valentýn</i>	
15	P	Sv. Jiřina, bl. Bedřich Bachstein a druhové – <i>Jiřina</i>	
16	S	Sv. Juliána – <i>Ljuba</i>	
17	N	<i>Sv. Alexius a druhové – Miloslava</i>	
18	P	Sv. Simeon – <i>Gizela</i>	
19	Ú	Bl. Godšalk – <i>Patrik</i>	
20	S	Sv. Nikefor – <i>Oldřich</i>	
21	Č	Sv. Petr Damiani – <i>Lenka</i>	
22	P	Svátek Stolce svatého apoštola Petra – <i>Petr</i>	Mezinárodní den skautů a skautek
23	S	Památka sv. Polykarpa – <i>Svatopluk</i>	
24	N	<i>Sv. Modest – Matěj</i>	
25	P	Sv. Valburga – <i>Liliana</i>	
26	Ú	Sv. Alexandr – <i>Dorota</i>	
27	S	Sv. Gabriel od Bolestné Panny Marie – <i>Alexandr</i>	
28	Č	Sv. Roman – <i>Lumír</i>	

Březen

2019

1	P	Sv. Suitbert – <i>Bedřich</i>	
2	S	Sv. Simplicius – <i>Anežka</i>	
3	N	Sv. Kunhuta – <i>Kamil</i>	
4	P	Sv. Kazimír – <i>Stela</i>	
5	Ú	Sv. Teofil (Bohumil) – <i>Kazimír</i>	
6	S	Bl. Friedrich (Bedřich, Miroslav) – <i>Miroslav</i>	Popeleční středa
7	Č	Sv. Perpetua a Felicita (Blažena) – <i>Tomáš</i>	
8	P	Sv. Jan z Boha – <i>Gabriela</i>	
9	S	Sv. Františka Římská – <i>Františka</i>	
10	N	Sv. Jan Ogilvie – <i>Viktorie</i>	1. neděle postní
11	P	Sv. Eulogius z Kordoby – <i>Anděla</i>	
12	Ú	Sv. Kvirin – <i>Řehoř</i>	
13	S	Sv. Patricie (Vlasta) – <i>Růžena</i>	
14	Č	Sv. Matylda – <i>Rút, Matylda</i>	
15	P	Sv. Longin – <i>Ida</i>	
16	S	Sv. Heribert – <i>Elena, Herbert</i>	
17	N	Sv. Patrik – <i>Vlastimil</i>	2. neděle postní
18	P	Sv. Cyril Jeruzalémský – <i>Eduard</i>	<i>Den uprchlíků</i>
19	Ú	Slavnost sv. Josefa – <i>Josef</i>	
20	S	Sv. Archip – <i>Světлана</i>	
21	Č	Sv. Serapion – <i>Radek</i>	<i>Mezinárodní den boje za odstranění rasové diskriminace</i>
22	P	Sv. Epafrodit – <i>Leona</i>	
23	S	Sv. Turibius z Mongroveja – <i>Ivona</i>	
24	N	Sv. Kateřina Švédská – <i>Gabriel</i>	3. neděle postní
25	P	Slavnost Zvěstování Páně, sv. Dismas – <i>Marián</i>	Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti
26	Ú	Sv. Kastulus (Haštal) – <i>Emanuel</i>	
27	S	Sv. Rupert – <i>Dita</i>	
28	Č	Sv. Rogát – <i>Soňa</i>	
29	P	Bl. Ludolf (Slavomil) – <i>Tatána</i>	
30	S	Sv. Jan Klimak – <i>Arnošt</i>	
31	N	Bl. Balbína – <i>Kvido</i>	4. neděle postní

Duben 2019

1	P	Sv. Makarius (Blahomír) – <i>Hugo</i>	
2	Ú	Sv. František z Pauly – <i>Erika</i>	
3	S	Sv. Nikita – <i>Richard</i>	
4	Č	sv. Izidor Sevillský – <i>Ivana</i>	
5	P	Sv. Vincenc Ferrerský – <i>Miroslava</i>	
6	S	Sv. Notger – <i>Vendula</i>	
7	N	Sv. Jan Křtitel de la Salle – <i>Heřman, Hermína</i>	5. neděle postní – <i>Světový den zdraví</i>
8	P	Sv. Albert – <i>Ema</i>	
9	Ú	Sv. Marie Kleofášova – <i>Dušan</i>	
10	S	Sv. Michael de Sanctis – <i>Darja</i>	
11	Č	Sv. Stanislav – <i>Izabela</i>	
12	P	Sv. Julius – <i>Julius</i>	
13	S	Sv. Martin I. – <i>Aleš</i>	
14	N	Sv. Lambert – <i>Vincenc</i>	Květná neděle
15	P	Sv. Anastázie – <i>Anastázie</i>	
16	Ú	Sv. Bernadetta Soubirousová – <i>Irena</i>	
17	S	Sv. Inocenc – <i>Rudolf</i>	
18	Č	Sv. Krescenc (Rostislav) – <i>Valérie</i>	
19	P	Sv. Ema – <i>Rostislav</i>	Velký pátek Novéna k Božímu milosrdenství (19. 4.–27. 4.)
20	S	Sv. Hugo – <i>Marcela</i>	
21	N	Sv. Anselm – <i>Alexandra</i>	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
22	P	Sv. Leonid – <i>Evženie</i>	Pondělí velikonoční
23	Ú	Sv. Vojtěch, biskup a mučedník – <i>Vojtěch</i>	
24	S	Sv. Jiří, sv. Fidel ze Sigmariny – <i>Jiří</i>	
25	Č	Sv. Marek, evangelista – <i>Marek</i>	
26	P	Sv. Richarius – <i>Oto</i>	
27	S	Sv. Zita – <i>Jaroslav</i>	
28	N	Sv. Petr Chanel, sv. Ludvík Maria Grignion – <i>Vlastislav</i>	Svátek Božího milosrdenství
29	P	Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy – <i>Robert</i>	
30	Ú	Sv. Zikmund, sv. Pius V. – <i>Blahoslav</i>	

1	S	Sv. Josef Dělník	Svátek práce
2	Č	Památka sv. Atanáše – Zikmund	
3	P	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů – Alexej	
4	S	Sv. Florián – Květoslav	
5	N	Sv. Gothard – Klaudie	
6	P	Sv. Jan Sarkander – Radoslav	
7	Ú	Sv. Benedikt II. – Stanislav	
8	S	Panna Maria, Prostřednice všech milostí	Den vítězství
9	Č	Sv. Hermus – Ctibor	
10	P	Sv. Job – Blažena	
11	S	Sv. Ignác z Lácni – Svatava	
12	N	Sv. Pankrác, sv. Nereus a Achilleus – Pankrác	Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu Den matek – Mezinárodní den ošetrovatelek
13	P	Panna Maria Fatimská – Servác	
14	Ú	Svátek sv. Matěje, apoštola – Bonifác	
15	S	Sv. Izidor, sv. Žofie – Žofie	
16	Č	Svátek sv. Jana Nepomuckého, hlavního patrona Čech – Přemysl	
17	P	Sv. Paschal Baylon – Aneta	
18	S	Sv. Jan I. – Nataša	
19	N	Sv. Petr Celestýn – Ivo	
20	P	Sv. Klement Maria Hofbauer, sv. Bernardin Sienský – Zbyšek	
21	Ú	Sv. Ondřej Bobola, sv. Kryštof Magallanes a druhové – Monika	
22	S	Sv. Rita z Cascie, sv. Julie – Emil	
23	Č	Sv. Jan Křtitel de Rossi – Vladimír	
24	P	Sv. Vincent Lerinský – Jana	
25	S	Sv. Beda Ctihodný, sv. Řehoř VII. – Viola	Mezinárodní den ztracených dětí
26	N	Sv. Filip Neri – Filip	Den modliteb za pronásledované křesťany
27	P	Sv. Augustin z Canterbury – Valdemar	
28	Ú	Sv. Emil – Vilém	
29	S	Sv. Maximin – Maxmilián, Maxim	
30	Č	Sv. Zdislava – Ferdinand	Slavnost Nanebevstoupení Páně
31	P	Svátek Navštívení Panny Marie – Kamila	Novéna k Duchu Svatému (31. 5. – 8. 6.)

1	S	Památka sv. Justina, mučedníka – <i>Laura</i>	<i>Mezinárodní den dětí</i>
2	N	Sv. Marcellin a Petr – <i>Jarmil</i>	Den modliteb za sdělovací prostředky
3	P	Památka sv. Karla Lwanga a druhů – <i>Tamara</i>	
4	Ú	Sv. František Caracciolo – <i>Dalibor</i>	
5	S	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka – <i>Dobroslav</i>	<i>Světový den životního prostředí</i>
6	Č	Sv. Norbert – <i>Norbert</i>	
7	P	Sv. Robert – <i>Iveta, Slavoj</i>	
8	S	Sv. Medard – <i>Medard</i>	
9	N	Sv. Efrém Syrský – <i>Stanislava</i>	Slavnost Soslání Ducha Svatého
10	P	Sv. Maxim – <i>Gita</i>	Památka Panny Marie, Matky církve
11	Ú	Památka sv. Barnabáše, apoštola – <i>Bruno</i>	
12	S	Sv. Jan z Fakunda, bl. Marie Antonína Kratochvílová a druhové – <i>Antonie</i>	
13	Č	Sv. Antonín z Padovy – <i>Antonín</i>	Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
14	P	Sv. Anastáz – <i>Roland</i>	
15	S	Sv. Vít – <i>Vít</i>	
16	N	Sv. Benon (Zbyněk) – <i>Zbyněk</i>	Slavnost Nejsvětější Trojice
17	P	Sv. Avitus – <i>Adolf</i>	
18	Ú	Řehoř Barbarigo, sv. Marina – <i>Milan</i>	
19	S	Sv. Jan Nepomuk Neumann, sv. Romuald – <i>Leoš</i>	
20	Č	Sv. Silverius – <i>Květa</i>	Slavnost Těla a krve Páně
21	P	Památka sv. Aloise Gonzagy – <i>Alois</i>	
22	S	Sv. Jan Fisher a sv. Tomáš More, sv. Paulín Nolánský – <i>Pavla</i>	
23	N	Sv. Josef Cafasso – <i>Zdeňka</i>	
24	P	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele – <i>Jan</i>	
25	Ú	Sv. Vilém, ct. Ivan – <i>Ivan</i>	
26	S	Sv. Jan a Pavel – <i>Adriana</i>	<i>Mezinárodní den boje proti narkomanii</i>
27	Č	Sv. Cyril Alexandrijský – <i>Ladislav</i>	
28	P	Sv. Irenej (Lubomír) – <i>Lubomír</i>	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
29	S	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů – <i>Petr a Pavel</i>	
30	N	Sv. prvomučedníci římsští – <i>Šárka</i>	

1	P	Sv. Theobald (Děpolt) – <i>Jaroslava</i>	
2	Ú	Sv. Ota – <i>Patricie</i>	
3	S	Svátek sv. Tomáše, apoštola – <i>Radomír</i>	
4	Č	Sv. Prokop, sv. Alžběta Portugalská – <i>Prokop</i>	
5	P	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy	<i>Den slovanských věrozvěstů</i>
6	S	Sv. Marie Gorettiová	<i>Den upálení mistra Jana Husa</i>
7	N	Sv. Wilibald – <i>Bohuslava</i>	
8	P	Sv. Kilián – <i>Nora</i>	
9	Ú	Sv. Veronika Giulianiová, sv. Augustin Žao Rong a druhové – <i>Drahoslava</i>	
10	S	Sv. Amálie (Libuše) – <i>Libuše, Amálie</i>	
11	Č	Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy – <i>Olga</i>	
12	P	Sv. manžele Ludvík a Zélie Martinovi, sv. Jan Qualbert – <i>Bořek</i>	
13	S	Sv. Jindřich – <i>Markéta</i>	
14	N	Sv. Kamil de Lellis, bl. Hroznata – <i>Karolína</i>	
15	P	Památka sv. Bonaventury – <i>Jindřich</i>	
16	Ú	Panna Maria Karmelská – <i>Luboš</i>	
17	S	Sv. Hyacint a bl. Česlav – <i>Martina</i>	
18	Č	Sv. Emilián – <i>Drahomíra</i>	
19	P	Sv. Makrina – <i>Čeněk</i>	
20	S	Sv. Apolinář, sv. Eliáš – <i>Ilja</i>	
21	N	Sv. Vavřinec z Brindisi – <i>Vítězslav</i>	
22	P	Svátek sv. Marie Magdalény – <i>Magdaléna</i>	
23	Ú	Svátek sv. Brigity, patronky Evropy – <i>Libor</i>	
24	S	Sv. Kristina, sv. Šarbel – <i>Kristýna</i>	
25	Č	Svátek sv. Jakuba, apoštola, sv. Kryštof – <i>Jakub</i>	
26	P	Památka sv. Jáchyma a Anny – <i>Anna</i>	
27	S	Sv. Gorazd a druhové – <i>Věroslav</i>	
28	N	Sv. Nazarius a Celsus – <i>Viktor</i>	
29	P	Památka sv. Marty – <i>Marta</i>	
30	Ú	Sv. Petr Chryzolog – <i>Bořivoj</i>	
31	S	Památka sv. Ignáce z Loyoly – <i>Ignác</i>	

-
- 1 Č Památka sv. Alfonsa z Liguori – *Oskar*
-
- 2 P Sv. Eusebius, sv. Petr Julián Eymard – *Gustav*
-
- 3 S Sv. Lydie – *Miluše*
-
- 4 N Sv. Jan Maria Vianney – *Dominik*
-
- 5 P Posvěcení římské baziliky Panny Marie – *Kristián*
-
- 6 Ú Svátek Proměnění Páně – *Oldřiška*
-
- 7 S Sv. Kajetán, sv. Sixtus II. a druhové – *Lada*
-
- 8 Č Památka sv. Dominika – *Soběslav*
-
- 9 P Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, patronky Evropy, sv. Roman – *Roman*
-
- 10 S Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka – *Vavřinec*
-
- 11 N Sv. Klára – *Zuzana*
-
- 12 P Sv. Jana Františka de Chantal, sv. Euplus – *Klára*
-
- 13 Ú Sv. Poncián a Hippolyt, sv. Jan Berchmans – *Alena*
-
- 14 S Památka sv. Maxmiliána Kolbeho – *Alan*
-
- 15 Č Slavnost Nanebevzetí Panny Marie – *Hana*
-
- 16 P Sv. Štěpán I. Uherský – *Jáchym*
-
- 17 S Sv. Myron – *Petra*
-
- 18 N Sv. Helena – *Helena*
-
- 19 P Sv. Jan Eudes – *Ludvík*
-
- 20 Ú Památka sv. Bernarda – *Bernard*
-
- 21 S Památka sv. Pia X. – *Johana*
-
- 22 Č Památka Panny Marie Královny – *Bohuslav*
-
- 23 P Sv. Růžena z Limy – *Sandra*
-
- 24 S Svátek sv. Bartoloměje, apoštola – *Bartoloměj*
-
- 25 N Sv. Ludvík, sv. Benedikt a druhové, sv. Josef Kalasanský, bl. Metoděj Dominik – *Radim*
-
- 26 P Ct. Martin Středa – *Luděk*
-
- 27 Ú Památka sv. Moniky – *Otakar*
-
- 28 S Památka sv. Augustina – *Augustýn*
-
- 29 Č Památka Umučení sv. Jana Křtitele – *Evelína*
-
- 30 P Sv. Fiakr – *Vladěna*
-
- 31 S Sv. Rajmund – *Pavčina*
-

1	N	Sv. Jiljí – <i>Linda, Samuel</i>	Den modliteb za péči o stvoření
2	P	Sv. Justus – <i>Adéla</i>	
3	Ú	Památka sv. Řehoře Velikého – <i>Bronislav</i>	
4	S	Sv. Růžena z Viterba – <i>Jindřiška</i>	
5	Č	Sv. Tereza z Kalkaty (Matka Tereza), sv. Viktorin (Vítězslav) – <i>Boris</i>	
6	P	Sv. Magnus – <i>Boleslav</i>	
7	S	Sv. Melichar Grodecký – <i>Regína</i>	
8	N	Narození Panny Marie – <i>Mariana</i>	Mezinárodní den gramotnosti
9	P	Sv. Petr Klaver – <i>Daniela</i>	
10	Ú	Bl. Karel Spinola – <i>Irma</i>	
11	S	Sv. Emil – <i>Denisa</i>	
12	Č	Jméno Panny Marie, sv. Quido – <i>Marie</i>	
13	P	Památka sv. Jana Zlatoustého – <i>Lubor</i>	
14	S	Svátek Povýšení sv. Kříže – <i>Radka</i>	
15	N	Panna Maria Bolestná – <i>Jolana</i>	
16	P	Sv. Ludmila – <i>Ludmila</i>	
17	Ú	Sv. Kornélius a Cyprián, sv. Robert Bellarmin – <i>Naděžda</i>	
18	S	Sv. Josef Kupertinský – <i>Kryštof</i>	
19	Č	Sv. Januáriuš – <i>Zita</i>	
20	P	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-göna, Pavla Chông Ha-sanga a druhů – <i>Oleg</i>	
21	S	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty – <i>Matouš</i>	Mezinárodní den míru
22	N	Sv. Mořic a druhové – <i>Darina</i>	
23	P	Památka sv. Pia z Pietrelciny, sv. Konstanc z Ankony – <i>Berta</i>	
24	Ú	Sv. Gerard (Jaromír) – <i>Jaromír</i>	
25	S	Sv. Kleofáš – <i>Zlata</i>	
26	Č	Sv. Kosma a Damián, bl. Pavel VI., papež – <i>Andrea</i>	Mezinárodní den neslyšících
27	P	Památka sv. Vincence z Pauly – <i>Jonáš</i>	
28	S	Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa – <i>Václav</i>	Den české státnosti
29	N	Sv. Michael, Gabriel a Rafael, archanděly – <i>Michal</i>	
30	P	Památka sv. Jeronýma – <i>Jeroným</i>	

1	Ú	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše – Igor	Mezinárodní den hudby
2	S	Památka sv. andělů strážných – Olivie, Oliver	
3	Č	Sv. Maxmilián – Bohumil	
4	P	Památka sv. Františka z Assisi – František	
5	S	Sv. Palmác, sv. Faustyna Kowalská – Eliška	
6	N	Sv. Bruno – Hanuš	
7	P	Památka Panny Marie Růžencové – Justýna	
8	Ú	Sv. Simeon – Věra	
9	S	Sv. Dionýsius a druhové, sv. Jan Leonardi – Štefan, Sára	
10	Č	Sv. Paulín – Marina	
11	P	Sv. Jan XXIII., papež, sv. German – Andrej	
12	S	Sv. Radim – Marcel	
13	N	Sv. Eduard – Renáta	
14	P	Sv. Kalist I. – Agáta	
15	Ú	Památka sv. Terezie od Ježíše – Tereza	
16	S	Sv. Hedvika, sv. Markéta Marie Alacoque – Havel	Světový den výživy
17	Č	Památka sv. Ignáce Antiochijského – Hedvika	
18	P	Svátek sv. Lukáše, evangelisty – Lukáš	
19	S	Sv. Pavel od Kříže, sv. Izák Jogues a druhové – Michaela	
20	N	Sv. Irena – Vendelín	Den modliteb za misie
21	P	Sv. Hilarion, bl. Karel Rakouský – Brigita	
22	Ú	Sv. Jan Pavel II., papež, sv. Marie Salome – Sabina	
23	S	Sv. Jan Kapistránský – Teodor	
24	Č	Sv. Antonín Maria Klaret – Nina	
25	P	Sv. Kryšpín – Beáta	
26	S	Sv. Rustik – Erik	
27	N	Sv. Frumencius – Šarlota, Zoe	
28	P	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů	Den vzniku samostatného československého státu (1918)
29	Ú	Sv. Narcis, bl. Marie Restituta Kafková – Silvie	
30	S	Sv. Marcel – Tadeáš	
31	Č	Sv. Wolfgang – Štěpánka	

Listopad

2019

1	P	Slavnost Všech svatých – <i>Felix</i>	
2	S	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé – <i>Památka zesnulých</i>	
3	N	Sv. Martin de Porres – <i>Hubert</i>	<i>Mezinárodní den nevidomých</i>
4	P	Památka sv. Karla Boromejského – <i>Karel</i>	
5	Ú	Sv. Zachariáš a Alžběta – <i>Miriam</i>	
6	S	Sv. Leonard (Linhart) – <i>Liběna</i>	
7	Č	Sv. Wilibrord – <i>Saskie</i>	
8	P	Sv. Gottfried (Bohumír) – <i>Bohumír</i>	
9	S	Svátek Posvěcení Lateránské baziliky – <i>Bohdan</i>	
10	N	Sv. Lev Veliký – <i>Evžen</i>	
11	P	Památka sv. Martina – <i>Martin</i>	
12	Ú	Památka sv. Josafata – <i>Benedikt</i>	
13	S	Památka sv. Anežky České – <i>Tibor</i>	
14	Č	Sv. Mikuláš Tavelič – <i>Sáva</i>	
15	P	Sv. Albert Veliký – <i>Leopold</i>	
16	S	Sv. Markéta Skotská, sv. Gertruda – <i>Otmar</i>	
17	N	Sv. Alžběta Uherská – <i>Mahulena</i>	<i>Mezinárodní den studentstva Den boje za svobodu a demokracii</i>
18	P	Posvěcení římských bazilik sv. Petra a Pavla – <i>Romana</i>	
19	Ú	Sv. Mechtilda – <i>Alžběta</i>	<i>Den Bible</i>
20	S	Sv. Felix z Valois – <i>Nikola</i>	
21	Č	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě – <i>Albert</i>	
22	P	Památka sv. Cecílie – <i>Cecílie</i>	
23	S	Sv. Klement I., sv. Kolumbán – <i>Klement</i>	
24	N	Sv. Ondřej Dung-Lac a druhové – <i>Emilie</i>	Slavnost Ježíše Krista Krále
25	P	Sv. Kateřina Alexandrijská – <i>Kateřina</i>	
26	Ú	Sv. Silvestr, bl. Jakub Alberione – <i>Artur</i>	
27	S	Sv. Virgil – <i>Xénie</i>	
28	Č	Sv. Mansuet (Miloslav) – <i>René</i>	
29	P	Sv. Saturnin – <i>Zina</i>	
30	S	Svátek sv. Ondřeje, apoštola – <i>Ondřej</i>	

Prosinec

2019

- 1 N Sv. Edmund Kapián – *Iva* 1. neděle adventní, cyklus A – *Světový den boje proti AIDS*
- 2 P Sv. Bibiána – *Blanka*
- 3 Ú Památka sv. Františka Xaverského – *Svatoslav*
- 4 S Sv. Jan Damašský, sv. Barbora – *Barbora*
- 5 Č Sv. Sába – *Jitka*
- 6 P Sv. Mikuláš – *Mikuláš*
- 7 S Památka sv. Ambrože – *Benjamín, Ambrož*
- 8 N *Květoslava*
- 9 P Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu, sv. Jan Didak Cuauhtlatoatzin, sv. Valérie – *Vratislav*
- 10 Ú Sv. Julie a Eulálie – *Julie* *Den lidských práv*
- 11 S Sv. Damas I. (Hostivít) – *Dana*
- 12 Č Panna Maria Guadalupská – *Simona*
- 13 P Památka sv. Lucie (Světluše) – *Lucie*
- 14 S Památka sv. Jana od Kříže – *Lýdie*
- 15 N Sv. Valerián – *Radana, Radan*
- 16 P Sv. Adelhaida (Adéla) – *Albína*
- 17 Ú Sv. Lazar – *Daniel* Příprava na vánoční svátky (17.–24. 12.)
- 18 S Sv. Rufus a Zosim – *Miloslav*
- 19 Č Bl. Urban – *Ester*
- 20 P Sv. Dominik Siloský – *Dagmar*
- 21 S Sv. Petr Kanisius – *Natálie*
- 22 N Sv. Servul – *Šimon*
- 23 P Sv. Jan Kentský – *Vlasta*
- 24 Ú Štědrý den – *Adam a Eva*
- 25 S Slavnost Narození Páně – *1. svátek vánoční*
- 26 Č Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka – *Štěpán, 2. svátek vánoční*
- 27 P Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty – *Žaneta*
- 28 S Svátek Svatých Mláďátek, mučedníků – *Bohumila*
- 29 N Sv. Tomáš Becket – *Judita* Svátek Svaté rodiny
- 30 P Sv. Evžen – *David*
- 31 Ú Sv. Silvestr I. – *Silvestr* Poděkování za uplynulý rok a prosba o Boží pomoc v novém roce

Nm 6,22-27; Žl 67; Gal 4,4-7; Lk 2,16-21

Evangelium

Lk 2,16-21

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Podnět k rozjímání

Ta, která ví nejvíc ze všech, mluví nejméně. V celém Lukášově evangeliu promluví jen několikrát, přičemž bezprostředně u Ježíšova narození zcela mlčí. Ona je tou nejpovolnější, která by mohla sdělovat ty nejspolehlivější informace o Dítěti, které se právě narodilo. Nehlásí se však ke slovu. Nechá promlouvat druhé, naslouchá jim a s tím, co slyší, zachází jako s drahocenným pokladem.

Matko s velkým M, chci se od tebe učit naslouchání. Chci si osvojit umění mlčet i tehdy, když se cítím být tou nejpovolnější osobou ke komentování a poučování. Věřím, že vtělené Slovo, které jsi přivedla na svět, působí v lidských srdcích a chce přetvářet i moje srdce. Chci mu poskytovat co nejvíc prostoru.

1 Jan 2,22-28; Žl 98; Jan 1,19-28

■ Evangelium

Jan 1,19-28

Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“ Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi ten Prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“ Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: Vyrovnejte cesty Pánu, jak řekl prorok Izaiáš.“ Ti poslaní byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?“ Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

■ Podnět k rozjímání

Jan Křtitel nedělá kariéru. Nesnaží se stát se někým významným, aby oslnil své okolí. Je mnohem víc toho, co neříká, než toho, co říká. Celý jeho život je ustupováním do pozadí, aby co nejlépe vynikl Ten, který má přijít. Pouze k Němu se mají upírat všechny pohledy. Od Jana se chci učít zálibě v posledních místech a ve vedlejších rolích, aby tu hlavní roli mohl obsadit můj Pán.

1 Jan 2,29 – 3,6; Žl 98; Jan 1,29-34

■ Evangelium

Jan 1,29-34

Na druhý den (Jan) viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem Svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

■ Podnět k rozjímání

Jan neví všechno, naopak, víc je toho, co neví, než toho, co ví. Má víc otázek než odpovědí. A přece v pravou chvíli dostává dostatek světla, aby poznal toho, kterého má poznat.

Nekráčíme životem v záplavě světla, příliš mnoho jasu by nás mohlo spíše oslepit. Hospodin však v pravou chvíli rozžihá dostatek světla k těm krokům, které je třeba učinit.

1 Jan 3,7-10; Žl 98; Jan 1,35-42

■ Evangelium

Jan 1,35-42

Druhý den Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabbi“ – to přeloženo znamená Mistře – „kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve našel svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše!“ – to přeloženo znamená Kristus – a přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas,“ to je v překladu Petr (Skála).

■ Podnět k rozjímání

K čemu došlo v životě Janových učedníků, když vykročili za Ježíšem? Na první pohled se neodehrálo nic výjimečného. Evangelium nám nedává nahlédnout do toho, co se dělo v jejich myslích. Neinformuje nás o žádných převratných krocích. Všechno je až příliš obyčejné. To nejpodstatnější je vysloveno pouhými třemi slovy: „zůstali u něho“. Ano, právě zde tkví tajemství radikální změny života: zůstat u Ježíše! Všechno, co mne dnes potká, mohu prožívat v Ježíšově přítomnosti. Ať budu kdekoliv, mohu neustále zůstat u něho.

5. leden

Sobota

1 Jan 3,11-21; Žl 100; Jan 1,43-51

■ Evangelium

Jan 1,43-51

Ježíš se rozhodl, že půjde do Galileje. Potkal Filipa a vyzval ho: „Pojď za mnou!“ Filip pocházel z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova. Filip potkal Natanaela a řekl mu: „Našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně i proroci! Je to Ježíš, syn Josefov z Nazareta.“ Natanael mu namítl: „Může z Nazareta vzejít něco dobrého?“ Filip odpověděl: „Pojď a podívej se!“ Ježíš uviděl Natanaela, jak k němu přichází, a řekl o něm: „To je pravý Izraelita, v kterém není lsti.“ Natanael se ho zeptal: „Odkud mě znáš?“ Ježíš mu odpověděl: „Viděl jsem tě dříve, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem.“ Natanael mu na to řekl: „Mistře, ty jsi Boží Syn, ty jsi král Izraele!“ Ježíš mu odpověděl: „Proto věříš, že jsem ti řekl: Viděl jsem tě pod fíkovníkem? Uvidíš ještě větší věci.“ A dodal: „Amen, amen, pravím vám: Uvidíte nebe otevřené a Boží anděly vystupovat a sestupovat na Syna člověka.“

■ Podnět k rozjímání

Natanael si myslí, že zná Nazareťany, a hned vynáší negativní úsudky. Takové je lidské poznání: myslíme si, že všechno víme a máme právo hodnotit a odsuzovat. Ježíš zná i nejtemnější hlubiny Natanaelova srdce, ale místo nedostatků zmiňuje to, co je dobré. Takové je Boží poznání: On ví o tom, co je v nás slabé a nedostatečné, ale zaměřuje se i na nejmenší záblesky dobra, pozvedává je a posiluje.

Iz 60,1-6; Žl 72; Ef 3,2-3a.5-6; Mt 2,1-12

■ Evangelium

Mt 2,1-12

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vypytał se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: „A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.““ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vypytał na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vpytejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle – hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili do své země jinou cestou.

Mudrci i Herodes si kladou velmi podobné otázky. Tázají se: „Kde?“ Herodova otázka jde dokonce o něco hlouběji než otázka mudrců. Oni se ptají na židovského krále. Herodes se ptá na Mesiáše. Herodes má oproti mudrcům navíc i tu výhodu, že jsou mu k dispozici velekněží a učitelé Zákona. A přece, mudrci nalézají toho, koho hledali, zatímco Herodovi uniká. Výsledek hledání naplňuje mudrce nevýslovnou radostí. Herodes je naplněn pouze nenávistí a vražednými úmysly. V čem je tedy ten podstatný rozdíl? Herodes se dotazuje a předstírá hledání s úmyslem utvrdit se ve své domnělé všemohoucnosti. Mudrci hledají s pokorným úmyslem vzdát hold bezmocnému Dítěti, v němž se zjevuje všemohoucí Bůh. Zde se ukrývá klíč k pravé moudrosti: Poznání, které je zaměřeno k uchvacování moci, rozsévá nenávist a smrt. Poznání, které je zaměřeno k uznání Boží moci, naplňuje radostí.

1 Jan 3,22 – 4,6; Žl 2; Mt 4,12-17.23-25

■ Evangelium

Mt 4,12-17.23-25

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtitel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: „Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti.“ Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o (Božím) království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu. Pověst o něm se roznesla po celé Sýrii. Přinášeli k němu všechny nemocné, postižené různými chorobami a neduhy, posedlé, náměsíčné i ochrnuté, a uzdravoval je. A šly za ním velké zástupy z Galileje, Desetiměstí, Jeruzaléma, Judska i Zajordánska.

■ Podnět k rozjímání

Ježíši, chci se taky zařadit do zástupu těch, kdo tě následují. Chci natahovat ruce k tvému uzdravujícímu doteku. Chci naslouchat tvým slovům a zachytit tu mocnou výzvu „Obraťte se!“ jako stvořitelské slovo, které působí to, co oznamuje. Toužím po tom, aby celý můj život „nasákl“ tvým evangeliem, aby proniklo do každé oblasti mého života, tak jako se zvěst o tobě roznesla do všech koutů tvého kraje.

8. leden

Úterý

1 Jan 4,7-10; Žl 72; Mk 6,34-44

■ Evangelium

Mk 6,34-44

Ježíš uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech. Když se už připozdilo, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť je, ať se rozejdou do okolních dvorců a vesnic a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim odpověděl: „Vy jim dejte jíst!“ Řekli mu: „Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba a dát jim jíst?“ Zeptal se jich: „Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!“ Když si to zjistili, hlásili: „Pět, a dvě ryby.“ Nařídil jim, aby se všichni usadili po skupinách na zelené trávě. Usadili se ve skupinách po stu a po padesáti. A vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal, lámal chleby a dával učedníkům, aby jim je předkládali. Také ty dvě ryby rozdělil všem. A všichni se najedli dosyta, a ještě sesbírali plných dvanáct košů kousků chleba i ryb. Těch, kdo jedli, bylo pět tisíc mužů.

■ Podnět k rozjímání

„Vy jim dejte jíst!“ Nemožné! Absurdní! Právě tento lidsky neuskutečnitelný pokyn osvobodil učedníky od iluze, že to oni mohou (nebo dokonce musí) zachraňovat svět. Ve chvíli, když stoprocentně zakoušejí, že toho nejsou schopni, odevzdávají všechno do Ježíšových rukou. Zrovna tehdy, když až do morku kostí vnímáme svou vlastní neschopnost, rodí se bezvýhradné odevzdání do Ježíšových rukou.

1 Jan 4,11-18; Žl 72; Mk 6,45-52

Evangelium

Mk 6,45-52

Hned po nasycení pěti tisíc mužů přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli napřed na druhý břeh směrem k Betsaidě, než on rozpustí zástup. Rozloučil se s nimi a odešel na horu, aby se modlil. Když nastal večer, byla loď daleko na moři a on sám ještě na zemi. Viděl, jak se namáhají s veslováním, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel (Ježíš) k nim a kráčel po moři, ale chtěl je minout. Když ho viděli kráčet po moři, mysleli, že je to přízrak, a vykřikli. Všichni ho totiž viděli a zděsili se. On však na ně hned promluvil a řekl jim: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Vstoupil k nim na loď, a vítr přestal. Byli celí ohromeni úžasem. Nepochopili totiž, jak to bylo s těmi chleby, protože jejich srdce bylo nechápavé.

Podnět k rozjímání

Včera chtěli učedníci přimět Ježíše, aby rozpustil zástup. On je naopak vedl k pečlivosti a zájmu o druhé. Nyní po zázračném nasycení by se učedníci ještě rádi ohráli na výsluní úspěchu a slávy, ale Ježíš trvá na tom, aby odjeli na druhý břeh. Jejich víra nutně potřebuje dozrát. Ještě se příliš snadno nechávají unášet euforií a nadšením z úspěchu. Vzápětí je stejně snadno uchvacuje strach z nesnází a zoufalství. Ježíš je trpělivě vede k jistotě, že jediné, na čem záleží, je jeho přítomnost. Úspěchy a nesnáze se vždy budou střídat jako výkyvy počasí. Učedník se však nenechá „vykývat“, protože ví, že Ježíš je s ním.

1 Jan 4,19 – 5,4; Žl 72; Lk 4,14-22a

■ Evangelium

Lk 4,14-22a

Ježíš se vrátil v síle Ducha do Galileje. Pověst o něm se roznese-la po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili. (Ježíš) přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal (z Písma). Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo: ‚Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.‘ Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkovi a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: ‚Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.‘ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst.

■ Podnět k rozjímání

Nazaretští obyvatelé zprvu reagují na Ježíšova slova údivem. Za tímto prvním krokem ale nutně následuje krok druhý – přijetí nebo odmítnutí. Další pokračování evangelia nás informuje o tom, že údiv Nazareťanů přerostl do nenávisného odmítnutí (viz Lk 4,28-29). Liturgie dnešního dne se však odmlčí ještě před prozrazením tohoto rozuzlení. Nechává tak prostor nám. Jak zareagujeme na Ježíšovu zvěst?

1 Jan 5,5-13; Žl 147; Lk 5,12-16

■ Evangelium

Lk 5,12-16

Když byl v jednom městě, byl tam muž plný malomocenství. Jakmile uviděl Ježíše, padl tváří k zemi a prosil ho: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit!“ (Ježíš) vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čistý!“ A hned malomocenství od něho odešlo. Pak mu nařídil: „Nikommu o tom neříkej! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očistění, jak to nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ Zvěst o něm se šířila víc a více. Lidé se scházeli v celých zástupech, aby ho slyšeli a byli uzdraveni od svých nemocí. On se však uchýloval na opuštěná místa a tam se modlil.

■ Podnět k rozjímání

Slova, jimiž se malomocný obrací na Ježíše, jsou hlubokým vyznáním. Jeho hloubka je ještě umocněna jistou dvojznačností. Na jedné straně malomocný vyznává víru v Ježíšovu moc: „Věřím, že ty můžeš uskutečnit, cokoliv chceš, i to, co je člověku nemožné.“ Na straně druhé se zdá, jako by malomocný též uděloval Ježíši svolení k tomu, aby jej očistil a od základů proměnil jeho život. I v našem vztahu k Ježíši je zapotřebí těchto rozměrů: víra, že on může uskutečnit, co chce, důvěra, že on chce naše dobro, a též svolení k tomu, aby nás proměňoval svou mocí.

1 Jan 5,14-21; Žl 149; Jan 3,22-30

■ Evangelium

Jan 3,22-30

Ježíš přišel se svými učedníky do judské země. Tam s nimi pobýval a křtil. Ale i Jan křtil v Ainonu blízko Salimu, protože tam bylo hodně vody, a lidé přicházeli a dávali se křtít. Jan totiž ještě nebyl uvržen do žaláře. Tu mezi Janovými učedníky a (nějakým) židem vznikl spor o očišťování. Přišli k Janovi a řekli mu: „Mistře, ten, který byl na druhém břehu Jordánu u tebe a o kterém jsi vydal svědectví, on sám křtí a všichni jdou k němu!“ Jan odpověděl: „Nikdo si nemůže nic vzít, není-li mu to dáno z nebe. Vy sami mi musíte dosvědčit, že jsem řekl: ‚Já nejsem Mesiáš, jsem poslán před ním.‘ Ženich je ten, kdo má nevěstu; ale přítel ženichův, který je s ním a slyší ho, srdečně se raduje z ženichova hlasu. A tak je má radost dovršena. On musí růst, já však se menšit.“

■ Podnět k rozjímání

Nevíme, jak vznikl spor mezi Janovými učedníky a „nějakým židem“. Evangelista nám místo toho dává nahlédnout, jak se Janovi učedníci pokoušejí spor řešit. Odcházejí za Janem a upozorňují jej na „konkurenta“. Vnitřní neklid a vzájemné rozepře mají vždy tendenci šířit se a rozsévat nepokoj dál a dál. Jan projevuje pravou zralost Božího muže. Nedá se zatáhnout do sporů, ani si nenechá do srdce zasít závist a nepřejicnost. Jediná možnost, jak zamezit napětí, je jít cestou, kterou vytyčuje Jan: umenšovat se, aby měl stále víc prostoru Ježíš.

Iz 42,1-4.6-7; Žl 29; Sk 10,34-38

nebo Iz 40,1-5.9-11; Žl 104; Tit 2,11-14; 3,4-7; Lk 3,15-16.21-22

Evangelium

Lk 3,15-16.21-22

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánků. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.“ Když se všecken lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch Svatý sestoupil na něj v tělesné podobě holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“

Podnět k rozjímání

Očekávaný Mesiáš musí být opravdu velkou osobností, má-li překonat i osobnost Jana, jenž svým kázáním přitahuje pozornost zástupů. Jeho moc musí být opravdu velikolepá, má-li naplnit očekávání všech, kdo se hrnou k Janovi. Když Ježíš konečně vystupuje na veřejnosti, můžeme zahlédnout, v čem tkví jeho moc: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“ Základem i vrcholem Ježíšovy moci je Otceva láska a Ježíšova naprostá oddanost této lásce. A toto je cesta pro každého člověka. Odevzdanost otcovské lásce Boha je jedinou cestou k moci, která nezotročuje, ale pozvedává. Jakékoliv jiné pokusy o uchvácení moci jakýmkoliv jiným způsobem mají vždy za následek pouze destrukci a smrt.

Žid 1,1-6; Žl 97; Mk 1,14-20

Evangelium

Mk 1,14-20

Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu!“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali sítě a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova (syna) Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

Podnět k rozjímání

„*Naplnil se čas...*“ V našich lidských aktivitách existují chvíle vhodné a chvíle nevhodné. O tom, zda k nějakému podnikání je, nebo není příhodná doba, rozhodují vnější okolnosti, jako je roční doba, počasí, dopravní situace, ceny energií apod. S Božím působením je to zcela opačně. Boží působení nepřichází na řadu v důsledku plnosti času, nýbrž plnost času je důsledkem Božího jednání. Ježíšův příchod je završením plnosti času. Ježíš nezačal hlásat evangelium, protože nastala vhodná chvíle ke spáse. Naopak. Nastala ta nevhodnější doba ke spáse, protože Ježíš hlásá evangelium. V našem životě tedy již neexistuje doba, která by nebyla příhodná, neexistuje čas, který by byl prázdný. Ani jedna jediná vteřina není v Božích očích bezcenná. Tato skutečnost činí i ten nejvšednější den našeho života nesmírně cenným pokladem. Má totiž věčnou hodnotu.

Žid 2,5-15; Žl 8; Mk 1,21b-28

■ Evangelium

Mk 1,21b-28

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš hned v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení – a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

■ Podnět k rozjímání

„Co je ti po nás!?“ – Tento výkřik velmi dobře vyjadřuje, v čem tkví ta smrtonosná lež, kterou do lidského srdce zasel odvěký nepřítel. Adam je po svém pádu přesvědčen, že Bůh přichází, jen aby jej špehoval, kontroloval a okamžitě mu zkazil veškerou radost ze života. Tato lež je kořenem každého zla, protože člověk – místo toho, aby se s důvěrou odevzdal Dárci života – prchá před ním jako před nepřítelem a hubitelem. Ježíš přichází vysvobodit člověka ze zajetí této lži. Zde je to jeho „nové učení“: Svatý Boží nepřichází kontrolovat, odsuzovat a hubit, ale uzdravovat, pozvedávat a naplňovat lidská srdce živou radostí.

Žid 2,14-18; Žl 105; Mk 1,29-39

Evangelium

Mk 1,29-39

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejích synagogách a vyháněl zlé duchy.

Podnět k rozjímání

V uzdravení Šimonovy tchyně se pozoruhodným způsobem zrcadlí tajemství Ježíšova poslání. On nepřichází proto, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil (srov. Mk 10,45) a aby nás osvobodil od nemocné dychtivosti po moci, kvůli níž jsme neschopni sloužit. Šimonova tchyně je po Ježíšově doteku okamžitě připravena ke službě. Učedníci však budou potřebovat ještě dlouhou léčbu v Ježíšově blízkosti, než se dostanou ze své horečnaté touhy po prvních místech (viz Mk 10,35nn).

Žid 3,7-14; Žl 95; Mk 1,40-45

■ Evangelium

Mk 1,40-45

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“ A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ On odešel, ale začal to horlivě rozhlašovat a tu událost rozšiřovat, takže (Ježíš) už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

■ Podnět k rozjímání

Dotek mezi Ježíšem a malomocným působí podivuhodnou výměnu rolí. Malomocný, jenž byl kvůli své odpudivé a nakažlivé nemoci vyloučen ze společnosti, je nyní čistý a může se vrátit mezi lidi. Naopak Ježíš, jenž se dosud veřejně pohyboval po městě, je nyní „ohrožen“ povrchní popularitou, a proto radši zůstává venku na opuštěných místech. Taková je Ježíšova láska: Bůh si vyměňuje místo se svým stvořením. On si volí opuštěnost, abychom se my mohli radovat ze společenství. On odchází na poslední místo, abychom my byli poctěni čestnou pozicí. On se toulá po periferiích, abychom my našli cestu k Otcí.

Žid 4,1-5.11; Žl 78; Mk 2,1-12

Evangelium

Mk 2,1-12

Když se Ježíš po (několika) dnech vrátil do Kafarna, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s ochrnutým, čtyři ho nesli. Pro množství (lidí) se s ním nemohli k němu dostat. (Proto) nad tím místem, kde byl (Ježíš), odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: „Jak může ten (člověk) tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh.“ Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější – říci ochrnutému: ‚Odpouštějí se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy“ – řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!“ On vstal, ihned vzal lehátko a přede všemi odešel, takže všichni žasli, velebili Boha a říkali: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli!“

Znalcům Zákona v Ježíšově době se poněkud zpřeházely priority. Pravidla měla přednost před vztahy, vnější konformita před skutečným dobrem člověka. Ježíš odhaluje temná zákoutí jejich srdce, aby je uzdravil Božím světlem. Jeho slovo však proniká i do našich srdcí. Jsou opravdu všechny priority správně nastavené? Možná nám už nejednou blesklo hlavou: „K čemu je ochrnutému odpuštění hříchů? Vždyť potřebuje chodit!“ Opravdu bychom si na takovou námitku nikdy netroufli? A nebýváme zklamaní, když naléhavé prosby o něčí fyzické uzdravení zůstávají „bez výsledku“? Co nejčastěji přejeme svým drahým? („Hlavně to zdravíčko, ostatní je druhořadé!“ nebo spíše: „Hlavně ať se ti daří rozhodovat se vždy pro dobro, ostatní Bůh doplní.“) Co je větší zlo – nemoc, nebo hřích? Co je vyšší dobro – zdraví, nebo Boží blízkost?

Ježíš neodsouvá lidské bolesti do spirituální roviny. Leží mu na srdci celý člověk a uzdravuje jej celého. Dává víc, než to, o co by nás vůbec napadlo prosit. Dělá to však v opačném pořadí, než by odpovídalo našim prioritám. Podle jeho logiky je odpuštění naléhavější než uzdravení.

Žid 4,12-16; Žl 19; Mk 2,13-17

Evangelium

Mk 2,13-17

Ježíš znovu vyšel k moři. Všechen lid přicházel k němu a on je učil. Když šel dál, uviděl Alfeova syna Léviho, jak sedí v celnici. Řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když pak byl (Ježíš) u stolu v jeho domě, mnoho celníků a hříšníků zaujalo místo u stolu s ním a s jeho učedníky; bylo totiž mnoho těch, kdo ho následovali. Když učitelé Zákona z farizejské strany viděli, že jí s hříšníky a celníky, řekli jeho učedníkům: „Proč jí s celníky a hříšníky?“ Ježíš to zaslechl a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšníky.“

Podnět k rozjímání

Přístup do Ježíšovy blízkosti je až natolik snadný, že o něj málem ztrácíme zájem. Místa kolem Ježíšova stolu lze zaujmout bez pozvánek, bez vstupenek, bez vlivných známostí. Je nutné splnit jen jedinou podmínku: Zařadit se do zástupu hříšníků. Nestydím-li se ztotožnit s tou „lůzou“, protože potřebuji Ježíše stejně naléhavě jako oni, pak on sám spěchá, aby mne obejmul svým milosrdenstvím. Vyloučen(a) zůstanu jen tehdy, pokud zpovzdálí ukazují prstem na ty, kdo nedovedou ocenit mou „spravedlnost“.

Iz 62,1-5; Žl 96; 1 Kor 12,4-11; Jan 2,1-12

■ Evangelium

Jan 2,1-12

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování (předepsanému) u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl (služebníkům): „Naplňte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří čerpali vodu, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapijí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Potom se odebral se svou matkou, se svými příbuznými a učedníky do Kafarna, ale zdrželi se tam jen několik dní.

■ Podnět k rozjímání

Správce svatby vytýká nic netušícímu ženichovi, že jeho jednání je jiné než to, co dělá „každý“. Každý se chová tak, aby uspokojil nároky druhých, neutratil příliš mnoho ze svých prostředků a zároveň si uchoval dobrou image. Na této svatbě se podává víno, které by převýšilo nároky těch nejnáročnějších someliérů, a to ve chvíli, kdy očekávání hostů už nejsou nijak zvlášť vysoká. Ženich netuší, o čem je řeč. Čtenář Janova evangelia však na pozadí příběhu vnímá siluetu jiné postavy. Přítomnost božského Ženicha, jenž doopravdy jedná zcela jinak než „každý“. Překvapuje svou bezmeznou velkorysostí. Štědrost jeho lásky nezná omezení. Nic se nemůže postavit do cesty vynalézavosti jeho lásky.

Žid 5,1-10; Žl 110; Mk 2,18-22

■ Evangelium

Mk 2,18-22

Janovi učedníci a farizeové se (právě) postili. (Lidé) přišli k Ježíšovi s otázkou: „Proč se Janovi učedníci a učedníci farizeů postí, ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou se postit hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi? Dokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přejdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom, v ten den, se budou postit. Nikdo nepřišívá záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten nový přišíitý kus ze staré látky vytrhne a díra se jen ještě zvětší. A nikdo nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak víno měchy roztrhne a přijde nazmar víno i měchy. Mladé víno do nových měchů!“

■ Podnět k rozjímání

Ježíš nás osvobozuje od náboženských projevů či úkonů, které jsou zaměřeny pouze k dosahování uspokojení z našich vlastních výkonů. Dává jim zaměření, které jim náleží. Všechno má smysl pouze ve vztahu k němu. Je-li všechno zaměřeno k němu, pak je náš život jako svatební hostina, na níž se občerství každý, kdo s námi přijde do kontaktu. Chybí-li vztah k Ženichovi, pak jsme jen smutně směšni jako roztrhané šaty, které se marně pokoušejí zakrýt nahotu, a nepoužitelné měchy, které nedovedou pojmout energii zrajícího moku.

Žid 6,10-20; Žl 111; Mk 2,23-28

■ Evangelium

Mk 2,23-28

Jednou v sobotu procházel (Ježíš) obilím. Jeho učedníci začali cestou trhat klasy. Farizeové mu řekli: „Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?“ Odpověděl jim: „Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu – bylo to za velekněze Abiataru – a jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a dal i své družině?“ A řekl jim: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!“

■ Podnět k rozjímání

Jak mohou farizeové vědět, že Ježíš s učedníky v sobotu prochází obilím a trhají si klasy k jídlu (což je jako manuální práce v sobotu zakázáno)? Zdá se, že i oni jsou součástí Ježíšova průvodu. I oni tedy – stejně jako učedníci – naslouchají Ježíšovým slovům a pozorují všechno, co koná. Mezi nimi a učedníky je však jeden zásadní rozdíl. Učedníci zcela otevřeli svá srdce, takže Ježíšovo učení a jeho přítomnost zcela proměňuje jejich mentalitu a jejich životní styl. Příkaz o sobotě už pro ně není přísnou literou, kterou musí co nejpřesněji naplnit, ale prostorem k radostnému vztahu se Stvořitelem. Farizeové si naopak zcela obrnili srdce svými znalostmi o předpisech a zásadách. Ježíšova uzdravující a osvobozující moc k nim nemá přístup. Nařízení zákona (i ty o sobotě) jim slouží jako nástroje k posilování své vlastní asketické kondičky anebo jako zbraně, kterými mohou zaútočit na ty, kdo nesplňují jejich přísné nároky. A jak je na tom mé srdce?

Žid 7,1-3.15-17; Žl 110; Mk 3,1-6

■ Evangelium

Mk 3,1-6

(Ježíš) opět vstoupil do synagogy. Byl tam člověk s ochrnutou rukou. Dávali (na Ježíše) pozor, zdali ho uzdraví v sobotu, aby ho mohli obžalovat. On tomu člověku s ochrnutou rukou řekl: „Vstaň, pojď doprostřed!“ Pak se (farizeů) zeptal: „Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle? Život zachránit, anebo zabít?“ Ale oni mlčeli. Zarmoucen nad zatvzrlostí jejich srdce, rozhlédl se po nich s hněvem a řekl tomu člověku: „Vztáhni ruku!“ Vztáhl ji, a ruka byla zase v pořádku. Farizeové šli hned ven a s herodovci se proti němu radili, jak by ho zahubili.

■ Podnět k rozjímání

Když Ježíš uzdravuje člověka s ochrnutou rukou, chce též uzdravit farizeje a všechny, kdo prožívají svůj vztah k Bohu jako soubor paralyzujících příkazů a zákazů. Ryzí víra a vztah k Bohu však člověka nechromuje. Naopak, otevírá mu ruce pro neslýchané dary, rozevírá mu náruč pro druhé a uschopňuje jej ke skutkům, kterých by jinak nebyl schopen. Jak mohu dnes prožívat svou víru tímto způsobem? Ke komu dnes mohu vztáhnout své ruce?

Žid 7,25 – 8,6; Žl 40; Mk 3,7-12

■ Evangelium

Mk 3,7-12

Ježíš se uchýlil se svými učedníky k moři a velké množství lidu z Galileje šlo za ním. Také z Judska, z Jeruzaléma, z Idumeje, ze Zajordání, i z okolí Tyru a Sidónu přišlo k němu mnoho lidí, protože slyšeli, co všechno koná. Tu řekl svým učedníkům, že mají mít pro něho připravenou loďku, aby se na něho (lidé) netlačili. Mnoho jich totiž uzdravil, takže se neduživí hrnuli k němu, aby se ho mohli dotknout. Kdykoli ho viděli nečistí duchové, padali před ním na zem a křičeli: „Ty jsi Syn Boží!“ On jim však přísně zakazoval, aby ho neprozrazovali.

■ Podnět k rozjímání

Evangelní úryvky předchozích dnů představovaly Ježíše jako toho, kdo má moc. Má moc nad nečistými duchy, nad nemocemi, nad přírodními živly, nad náboženskými předpisy, zkrátka nade vším. Avšak navzdory tomu, že je nositelem svrchované moci, odmítá být s ní ztotožňován. Syn Boží nepřichází k lidem s očekáváním, aby mu padali k nohám, ale on sám se sklání k jejich nohám, umývá je (viz Jan 13,1-5), ošetřuje a uzdravuje jejich rány. Nečistým duchům, kteří sice deklarují jeho moc, ale bytostně odmítají jeho lásku, přísně zakazuje mluvit. Od těch, kdo se živelně hrnou do jeho blízkosti proto, aby využili možnost uzdravení, udržuje odstup, aby pochopili, že Boží moc je něco víc než pouze „lékárna na dosah ruky“.

Sk 22,3-16 nebo Sk 9,1-22; Žl 117; Mk 16,15-18

■ Evangelium

Mk 16,15-18

Když se Ježíš naposled zjevil jedenácti (apoštolům), řekl jim: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: ve jménu mém budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady (do ruky), a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se.“

■ Podnět k rozjímání

V poslání, které Ježíš svěřuje učedníkům, jde o hodně, vlastně o všechno – spása nebo zavržení, život nebo smrt. Pozoruhodné je, že znamení nejsou přislíbena hlasatelům evangelia, ale jeho adresátům (znamení budou provázet ty, kdo uvěří). Neslouží totiž jako nástroj k dosahování vyšší míry přesvědčivosti a lepších výsledků. Jsou ovocem proměny, kterou v lidských životech působí Ježíšovo evangelium. A toto ovoce může často mít velmi nenápadnou podobu. Nemluví snad novými jazyky ten, jehož slova jsou i v prostředí plném remcání či pomluv trpělivá, vlídná a shovívavá? Nejsme imunní vůči smrtelnému jedu sobectví pokaždé, když si v anonymním a lhostejném prostředí dokážeme všimnout někoho, kdo potřebuje pozornost? Nemusíme nostalgicky truchlit, že znamení, která Ježíš přislíbil těm, kdo uvěří, fungovala jen mezi prvními generacemi křesťanů. Tato znamení jsou účinná i dnes. Stačí doopravdy otevřít srdce evangeliu.

Žid 9,2-3.11-14; Žl 47; Mk 3,20-21

■ Evangelium

Mk 3,20-21

Když Ježíš vešel do jednoho domu, znovu se shromáždil zástup (lidu), takže se nemohli ani najít. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozumu.

■ Podnět k rozjímání

Ježíš skutečně přijal lidskou přirozenost se vším, co to obnáší. Není mu cizí ani zkušenost odcizení od vlastních příbuzných. Moc dobře chápe i tíhu nepochopení ze strany nejbližších. Je zcela přirozené toužit po přijetí. Každý člověk potřebuje zakoušet uznání a přijetí, aby mohl vyrovnaně čelit výzvam života. Tato potřeba se však nesmí stát jedinou hnací silou našeho jednání. Jinak bychom žili pouze jako loutky, které visí na provázcích tužeb a očekávání ze strany druhých. Ježíš přestřihuje tyto zrádné provázky. Osvobozuje nás od paralyzující touhy za každou cenu se zalíbit známým, přátelům a příbuzným. Synonymem dobrého života není úspěch mezi lidmi kolem nás. Rozhodujícím kritériem dobrého života je Otcova vůle.

Neh 8,2-4.5-6.8-10; Žl 19; 1 Kor 12,12-30; Lk 1,1-4; 4,14-21

■ Evangelium

Lk 1,1-4; 4,14-21

Už mnoho (lidí) se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen. Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili. (Ježíš) přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal (z Písma). Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo: ‚Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.‘ Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkovvi a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

■ Podnět k rozjímání

Liturgie nám nabízí příležitost prožít tutéž situaci jako lidé v nazaretské synagoze. Přichází mezi ně Ježíš. Znají ho. Znají ho až moc dobře, vždyť vyrostl mezi nimi. Nyní se po celém kraji šíří zvěst o tom, jak jeho moc a jeho slovo změnilo život mnoha lidem. V tuto chvíli stojí před nimi. Otevírá svitek a čte slova Písma. Naslouchají slovům, která již znají, vždyť je slyšeli už tolikrát. Upírají pohled na Ježíše... Jak zareagují?

Evangelista nám následně prozradí, jaká byla reakce nazaretských obyvatel (viz Lk 4,22-30). Úryvek v liturgii se však končí ve chvíli, když doznívá Ježíšův hlas. V tuto chvíli dostávám i já tutéž šanci jako nazaretští. Jak zareaguji? Roztržitě si vyslechnu něco, co už dávno znám? Pokrčím rameny a nechám Ježíše projít kolem? Anebo mu otevřu dokořán své srdce a pozvu ho do svého života, aby i tam učil a uzdravoval, jak to činil v nejedné galilejské domácnosti?

Žid 9,15.24-28; Žl 98; Mk 3,22-30

■ Evangelium

Mk 3,22-30

Učitelé Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili (o Ježíšovi): „Je posedlý Belzebubem! Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů.“ Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vyhánět satana? Je-li království v sobě rozdvojeno, takové království nemůže obstát. Je-li dům v sobě rozdvojen, takový dům nebude moci obstát. Jestliže satan vystoupil proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, ale je s ním konec. Nikdo přece nemůže vniknout do domu siláka a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá. Teprve potom mu dům může vyloupit. Amen, pravím vám: Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu Svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem.“ To řekl proto, že tvrdili: „Je posedlý nečistým duchem.“

■ Podnět k rozjímání

Je možné převrátit naruby úplně všechno. Dobro nazvat zlem a zlo označit za dobro. Dělo se to v Ježíšově době, děje se to i dnes. Jak reaguje Ježíš? Pokračuje ve svém poslání. Nedovolí protivníkům, aby jej zmátli svými pseudodůkazy a pseudoargumenty. Nepřehodnocuje a nemění svou strategii, aby snad byla přijatelnější pro „současnou dobu“. Tím i nás osvobozuje od závislosti na „veřejném mínění“ a opět nám potvrzuje jediné spolehlivé kritérium. Je jím Otcova vůle.

Žid 10,1-10; Žl 40; Mk 3,31-35

■ Evangelium

Mk 3,31-35

Za Ježíšem přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho zavolat. Kolem něho sedělo plno lidí. Řekli mu: „Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!“ Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji příbuzní?“ A rozhlédl se po těch, kteří seděli dokola kolem něho, a řekl: „To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“

■ Podnět k rozjímání

K tomu, abychom patřili do Ježíšovy nejbližší rodiny, není zapotřebí splnit spoustu náročných předpokladů. Ti, které Ježíš označuje za své příbuzné, za své sourozence (ba dokonce i matku!), nedělají nic zvláštního. Pouze sedí kolem něj a naslouchají. A Ježíš to nazývá plněním Boží vůle! Osvobozuje nás od mylného přesvědčení, že Boží vůle musí být něco náročného, komplikovaného, těžkého a především... nepřijemného! Vůbec ne! Stačí zdržovat se v Ježíšově blízkosti, viset mu na rtech, opakovat po něm, jako děti opakují po těch, které milují, konat přesně to, co koná on. To je Boží vůle!

Žid 10,11-18; Žl 110; Mk 4,1-20

Evangelium

Mk 4,1-20

(Ježíš) začal opět učit u moře. Shromáždil se u něho velký zástup. Vstoupil proto na loď na moři a posadil se. Celý zástup stál u moře na břehu. Učil je mnoho v podobenstvích a ve svém učení jim řekl: „Slyšte! (Jeden) rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padlo některé (zrno) na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali ho. Jiné padlo na kamenitou půdu, kde nemělo mnoho prsti; hned sice vyklíčilo, protože neleželo v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo ho, takže uschlo, protože nezapustilo kořeny. Jiné zrno padlo do trní; trní vzešlo a udušilo ho, takže nepřineslo plody. Jiné však padlo na dobrou půdu, vzešlo, rostlo a přineslo užitek: některé třicetinásobný, jiné šedesátinásobný, jiné stonásobný.“ A řekl: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Když byl (později) sám, ptali se ho ti, kdo byli s ním, spolu s Dvanácti, (jaký smysl mají) podobenství. A řekl jim: „Vám je dáno tajemství Božího království, ale ostatním, kdo jsou mimo, se všechno předkládá v podobenstvích, aby se stále dívali, ale neviděli, stále poslouchali, ale nerozuměli, aby se neobrátili a nebylo jim odpuštěno.“ A řekl jim: „Nerozumíte tomu podobenství? Jak pak chcete porozumět všem ostatním podobenstvím? Rozsévač rozsévá slovo. Těmi na okraji cesty, kde se slovo rozsévá, (se rozumějí) ti, kteří ho slyší, ale hned přijde satan a obere je o slovo do nich zaseté. (Podobně je tomu) u těch, kde se rozsévá na skalnatou půdu: když to

slovo slyší, hned ho s radostí přijmou, ale nemají v sobě kořen, jsou nestálí. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadají. U jiných se rozsévá do trní: ti slovo slyší, ale světské starosti, záliba v bohatství a všelijaké jiné vzniklé touhy slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Těmi pak, u nichž je zaseto do dobré půdy, (se rozumějí) ti, kteří slovo slyší a přijímají a přinášejí užitek: třicetinasobný, šedesátinasobný i stonásobný.“

■ Podnět k rozjímání

Po zkušenosti nepochopení ze strany příbuzných (viz Mk 3,20-21; 26. ledna) a po křivých obviněních ze strany autorit (viz Mk 3,22-30; 28. ledna) Ježíš pronáší podobenství o rozsévači a různých typech půdy, do které je zrna zaseto. Je příliš málo vidět v tomto podobenství pouze nebo především kritiku nekvalitního terénu. Podobenství vypovídá též o něčem jiném:

1. O štědrosti Rozsévače, kterému není líto plýtvat zrnem ani tam, kde je pramalá šance na výnos. 2. O Ježíšově pevné důvěře, že slovo, které mu Otec svěřil k rozsévání, je zrnem nejvyšší kvality se stoprocentní klíčivostí. Čeká jen na to, aby mohlo růst a přinášet plody.

Ježíš nás zve, abychom s ním sdíleli tutéž důvěru a stejně jako on rozsévají semena dobra. Musíme počítat s tím, že budou i ztráty, nicméně tam, kde je poselství přijato, se odevzdané dobro násobí třicetkrát, šedesátkrát i stokrát. A to není málo!

Žid 10,19-25; Žl 24; Mk 4,21-25

■ Evangelium

Mk 4,21-25

Ježíš řekl zástupům: „Přináší se snad svítlna, aby byla dána pod nádobu nebo pod postel, a ne na podstavec? Nic totiž není skryté, aby se to neprojeвило, a nic není utajené, aby to nevyšlo najevo. Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Dále jim řekl: „Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou mírou měříte, takovou se naměří vám, a ještě vám bude přidáno. Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má.“

■ Podnět k rozjímání

„*Kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude vzato...*“ Čteme-li tato slova izolovaně, mohou nám připadat jako nepochopitelná nespravedlnost. Čteme-li je v návaznosti na podobenství o rozséváči (viz Mk 4,1-20, 30. ledna), pak se jeví jako zcela logický důsledek popsané situace: Boží slovo se nabízí každému. I nedbalý a roztržitý posluchač dostává stejně jako ten, kdo je pozorný. Ten, kdo na štědrnou setbu reaguje stejně štědrrou mírou pozornosti, dostane ještě víc, protože zaseté slovo zcela přirozeně přináší nekolikanásobnou úrodu. (Neočekávají se od něj ani kdovíjaké „pěstitelské“ výkony. Zázrak plodnosti je obsažen v zrně samotném, nikoliv ve schopnostech pěstitele.) Ten, kdo nemá zájem ani čas, aby nastavil otevřené srdce, tomu bude vzato i to, co již dostal. Ne však proto, že by se uražený rozséváč vracel stejnou cestou a umanutě vybíral své osivo z nehostinné půdy!

Žid 10,32-39; Žl 37; Mk 4,26-34

Evangelium

Mk 4,26-34

Ježíš řekl zástupům: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned (člověk) vezme srp, protože nastaly žně.“ Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“ Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal (Boží) slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

Podnět k rozjímání

Evangelium je na míle vzdáleno od triumfalismu a velikášství. Čím je něco menší a slabší, tím blíž má k Ježíšovu poselství. Ježíšovo slovo nás dnes osvobozuje od touhy mít všechno pod kontrolou a zvládat všechno vlastními silami a ve velkém stylu. Boží věci mají samy v sobě zakódovanou schopnost vzrůstat a šířit se, byť je tento proces v lidských očích nenápadný a pomalý. Pokud něco nepochází od Boha, i když se to na první pohled jeví velkolepě, nebude mít trvání.

Mal 3,1-4 nebo Žid 2,14-18; Žl 24; Lk 2,22-40

■ Evangelium

Lk 2,22-40

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do chrámu, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: ‚Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!‘ Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohobojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svátý. Od Ducha Svatého mu bylo zjeveno, že neužítí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let.

Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

■ Podnět k rozjímání

Simeon a Anna – dva životy nasměřované k jedinému cíli, k Bohu. Čím se vyznačují? Ničím, leda tak bezvýznamností, nenápadností a všedností. Právě jejich oči, vytříbené hledáním stop Boží přítomnosti v každodenní všednosti, však byly schopny zahlédnout v Ježíšově novorozenecké tváři tvář Spasitele světa. Jejich náruče nejsou křečovitě sevřené ve snaze udržet si majetek či moc. Jsou svobodné od tisícera sebestředných aktivit, takže si mohou pochovat Dítě, které přináší spásu pro všechny národy.

Jer 1,4-5.17-19; Žl 71; 1 Kor 12,31 – 13,13; Lk 4,21-30

■ Evangelium

Lk 4,21-30

Ježíš promluvil v synagoze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“ Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“ Dále řekl: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Naman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

■ Podnět k rozjímání

Vážný „přestupek“, kterého se Ježíš dopouští ve svém městě, tkví v tom, že jeho život je až příliš obyčejný. Nepředstavuje žádný oslnivý program, nepřitahuje pozornost speciálními efekty. Naplnění Božích příslibů je až příliš nenápadné. Zázrak Boží blízkosti člověku je až příliš všední. Jen abychom jej v touze po velkých věcech nepřehlédli!

Žid 11,32-40; Žl 31; Mk 5,1-20

Evangelium

Mk 5,1-20

Ježíš a jeho učedníci se přeplavili se na druhý břeh moře do gerazenského kraje. Sotva vystoupili z lodi, hned proti němu běžel z hrobních slují člověk posedlý nečistým duchem. Bydlel v hrobových jeskyních a už ani řetězy ho nikdo nemohl svázat. Často ho totiž spoutali okovy na nohou a řetězy na rukou, ale on řetězy na sobě roztrhal a okovy rozlámal – nikdo neměl sílu ho zkrotit. Po celé dny a noci (se potuloval) po těch jeskyních a po horách, křičel a tloukl se kameny. Když zdálky spatřil Ježíše, přiběhl, padl před ním na zem a hrozně vykřikl: „Co je ti po mně, Ježíši, synu Boha nejvyššího? Zapřísahám tě při Bohu, netrap mě!“ Ježíš mu totiž řekl: „Nečistý duchu, vyjdi z toho člověka!“ Také se ho zeptal: „Jak se jmenuješ?“ Odpověděl: „Moje jméno je Pluk, protože je nás mnoho.“ A velmi ho prosil, aby je neposílal pryč z té krajiny. Na stráni se tam páslo velké stádo vepřů. (Ti zlí duchové) ho prosili: „Pošli nás do těch vepřů. Nech nás do nich vejít.“ Ježíš jim to dovolil. Nečistí duchové vyšli a vstoupili do vepřů. A to stádo se hnalo po příkrém srázu do moře – bylo jich na dva tisíce – a v moři se utopilo. Pasáci vepřů utekli a oznámili to v městě i po dvorcích. Lidé se šli podívat, co se stalo. Když přišli k Ježíšovi a viděli toho posedlého zlými duchy, který jich míval v sobě celý pluk, jak tam sedí oblečený a při zdravé mysli, padla na ně bázeň. Ti, kdo

viděli, jak se to stalo s tím posedlým a s vepři, jim to vypravovali. Tu začali Ježíše prosit, aby z jejich kraje odešel. Když nastupoval na loď, prosil ho ten bývalý posedlý, aby u něho směl zůstat. On mu to však nedovolil, ale řekl mu: „Jdi domů ke své rodině a vypravuj jim, jak veliké dobrodiní ti Pán prokázal a jak se nad tebou smiloval.“ Odešel tedy a začal v Desetiměstí rozhlašovat, jak veliké dobrodiní mu Ježíš prokázal. A všichni se tomu divili.

■ Podnět k rozjímání

„Co je ti po mně...? Netrap mě!“ – Dábelský výkřik z úst posedlého je jasným výrazem falešného a deformovaného obrazu Boha, který zatěžuje lidské srdce zraněné hříchem: Bůh jako požadovačný tyran, který touží po tom, aby mohl trápit své stvoření. Ježíš přichází zbořit tuto ohybnou modlu. Zjevuje pravého Boha, jenž má zálibu v láskyplném dialogu. Nepožaduje, ale dává. Ve své štědrosti vyhoví dokonce i bizarní žádosti nečistých duchů. I ta nakonec jen zjevuje, jakou hodnotu má v jeho očích jedna jediná lidská bytost. Žádná ekonomická ztráta není příliš velká, má-li vyvážit záchranu lidské duše. Obyvatelé gerazenského kraje by však radši předcházeli dalším možným hmotným ztratám a posílají Ježíše pryč. A Ježíš bez námitek vyhoví i jejich prosbám. Když je tak velkorysý, proč tedy nedovolí uzdravenému, aby jej následoval!? Dar osvobození je zcela zdarma. Ten, kdo jej obdržel, se nesmí domnívat, že by měl za něj „platit“ svou oddaností. Navíc, jeho svědectví mezi rodinou a krajany zůstává pro gerazenské obyvatelé i po Ježíšově odjezdu stále platnou nabídkou Boží lásky.

Žid 12,1-4; Žl 22; Mk 5,21-43

■ Evangelium

Mk 5,21-43

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatů. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (zázračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neduhu!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé (z domu) představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu

mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, (lidi,) jak pláčou a velmi nařikají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel (do světnice), kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče hned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. (Lidé) byli úžasem jako bez sebe. (Ježíš) jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl jim, aby jí dali jíst.

■ Podnět k rozjímání

Ježíš je na roztrhání. Tu jej někdo prosí, tu se na něj tlačí zástup, tu jej někdo popotahuje za šaty. Celebrity v podobných situacích pokynou svým asistentům, aby si vzali na starost fanoušky, a vytratí se z davu. Nezapomenou dát ještě všem najevo, jak je tlačí další povinnosti. Ježíš dělá pravý opak. Mohl by přece uzdravit Jairovu dceru „na dálku“ a ušetřit se pro jiné naléhavé případy. On se vypraví na osobní návštěvu. V davu si někdo samoobslužně „ukrojí“ z jeho uzdravující moci. Mohl by to nechat bez povšimnutí, z jeho moci přece neubylo. On plýtvá časem a usiluje o osobní kontakt. Ba ještě víc. Dotyčnou přímo zve do rodiny důvěrným oslovením „dceró!“ Tak neefektivní time-management lidi popuzuje. Z Jairova domu přichází vzkaz: Obtěžovat Mistra je už zbytečné! Dívka je mrtvá! Ježíš se ani nyní nenechá vyvést z míry. Povzbuzuje rodiče dívky ve víře a ještě si vybírá, kdo smí zázrak vidět zblízka. A pak, ve chvíli, kdy nastává ta pravá chvíle pro slávu a publicitu, nikdo se nesmí dozvědět, co se stalo! Nesmírně laskavé a pozorné Boží tváři, která se zrcadlí v Ježíšově jednání, dodává půvab ještě jeden detail: Pouze Ježíš si všiml, že dívka má hlad.

Žid 12,4-7.11-15; Žl 103; Mk 6,1-6

■ Evangelium

Mk 6,1-6

Ježíš šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagoze. Mnoho (lidí) ho poslouchalo a říkali celí užaslí: „Kde se to v něm vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?“ A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamena tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“ A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných lidí vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře.

■ Podnět k rozjímání

Ježíšův příběh nás opět přivádí k všednosti a zdánlivé bezvýznamnosti každodenního lidského života. Boží Syn se stal jedním z nás a přijal za svou i tuto často tíživou realitu lidské existence. Šokující absence výjimečnosti pohoršila jeho krajany a dříve nebo později dá pocítit svou tíhu každému, kdo se rozhodl jít za Ježíšem. Jediným lékem je neochvějná víra, že Ježíšovy rukama se pořád dějí zázraky, byť mnohdy zůstávají lidským očím skryté.

Žid 12,18-19,21-24; Žl 48; Mk 6,7-13

■ Evangelium

Mk 6,7-13

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijдете někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytráste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vyšli se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

■ Podnět k rozjímání

Ježíš věnuje velkou pozornost tomu, co si mají apoštolové vzít (nebo spíš nevtít), jak se mají obléct, jak se mají chovat... Znamená to snad, že mu záleží víc na formě než na obsahu? Nikoliv. Zcela naopak. Poselství, které je apoštolům svěřeno, je nesmírně důležité. Není však obsaženo pouze ve slovech, která apoštolové pronášejí. Sdělují jej především svým způsobem života, a pak teprve – je-li to zapotřebí – i slovy.

Žid 13,1-8; Žl 27; Mk 6,14-29

Evangelium

Mk 6,14-29

Král Herodes uslyšel o Ježíšovi, neboť jeho jméno se stalo známým. Říkalo se, že Jan Křtitel vstal z mrtvých, a proto že v něm působí zázračné síly. Jiní říkali: „Je to Eliáš,“ jiní zase: „Je to prorok – jako jeden z proroků.“ Když to Herodes uslyšel, řekl: „Jan, kterého jsem dal stít, byl vzkříšen.“ Herodes totiž dal Jana zatknout, spoutat a zavřít do vězení kvůli Herodiadě, manželce svého bratra Filipa, protože si ji vzal za ženu. Jan říkal Herodovi: „Není dovoleno, abys měl za ženu manželku svého bratra!“ Herodias proto na něj zanevřela a nejraději by ho připravila o život, ale nemohla. Herodes totiž měl před Janem strach. Znal ho jako spravedlivého a svatého člověka a chránil ho. Když ho slyšel, byl celý nesvůj, přesto však si ho rád poslechl. Naskytla se vhodná chvíle, když Herodes na své narozeniny vystrojil hostinu svým hodnostářům, důstojníkům a významným lidem z Galileje. Vstoupila tam i dcera té Herodiady a tančila. Herodovi i hostům se tak zalíbila, že král řekl dívce: „Požádej mě, oč chceš, a dám ti to!“ A pod přísahou jí mnoho slíbil: „O cokoli požádáš, dám ti to, i kdyby to byla polovina mého království!“ Ona vyšla ven a zeptala se matky: „Co bych si měla žádat?“ Ta odpověděla: „Hlavu Jana Křtitele.“ Hned se tedy rychle vrátila ke králi a žádala si: „Chci, abys mi dal ihned na míse hlavu Jana Křtitele.“ Král se zarmoutil, ale pro přísahu a kvůli hostům ji nechtěl odmítnout. Hned tedy poslal král

kata s rozkazem, aby přinesl jeho hlavu. Ten odešel a stál ho ve vězení, přinesl jeho hlavu na míse a dal ji dívce a dívka ji dala své matce. Když o tom uslyšeli Janovi učedníci, přišli, vzali jeho tělo a pochovali ho do hrobu.

■ Podnět k rozjímání

Dnešní evangelní úryvek nás převapuje tím, že v něm Ježíš vůbec nevystupuje. Takový příběh by byl spíš soustem pro vulgárního příspěvatele bulváru, ale co dělá v evangeliu?! Na jedné straně vidíme Heroda, jenž sice disponuje politickou mocí, ale zmitají jím nezralé emoce a nezřízené pudy. Dostává se mu prorockých napomenutí, ale v jeho životě nenalézají odezvu. Janova slova v něm působí neklid, ale Herodes nezkoumá jeho hlubší příčiny. Tanec mladé dívky v něm vyvolává vzrušení a hned bez rozmyslu naslibuje horydoly. Dobro je v jeho očích to, co jej baví a působí mu potěšení. Zlo je to, co mu kazí zábavu.

Na druhé straně vidíme Jana, vyrovnaného muže, jehož nevyvede z míry perzekuce ze strany mocných, ale ani podivné náznaky Herodovy přízně. Bez okolků předkládá pravdu takovou, jaká je. Dovede pojmenovat zlo a vybízet k nápravě. Dobro je pro něj to, co je v souladu s Boží vůlí. Zlo je to, co se protiví Božím plánům.

Na pozadí těchto dvou postav evangelista vykresluje jakoby negativní snímek Ježíšovy tváře. Herodes je ukázkou člověka, jenž uniká Boží nabídce spásy. Zdánlivě sice vítězí, ale ve skutečnosti je politováním obětí morálního zla, které se zahnízdilo v jeho vlastním srdci. Jan je osobností, v níž se dokonale uskutečňuje Boží plán. Je sice tragickou obětí zla, ale právě tím, že bere jeho důsledky na sebe, zneškodňuje jej přímo u kořene. Tím předznamenává přesně to, co v nejvyšší míře uskutečňuje Ježíš.

Žid 13,15-17.20-21; Žl 23; Mk 6,30-34

■ Evangelium

Mk 6,30-34

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočíte.“ Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky seběhli a byli tam před nimi. Když (Ježíš) vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

■ Podnět k rozjímání

Co bylo obsahem těch mnoha věcí, o kterých Ježíš poučoval zástupy? Evangelista je nezaznamenal. Nebyly snad zajímavé nebo důležité? Zcela jistě ano. Mohly by však odvést naši pozornost od jiné velmi důležité skutečnosti. Setkání s Ježíšem se neodehrává pouze v intelektuální rovině. Zástupy nečekaly pouze Ježíšovo učení. Vyhledávaly jeho blízkost. Trávily s ním čas. Ježíšův dotek je uzdravoval a jeho přítomnost je proměňovala. To se děje i dnes. Ježíšova přítomnost nás proměňuje a jeho blízkost nás uzdravuje i tehdy, kdy nemáme sílu na to, abychom formulovali „smysluplné“ modlitby.

Iz 6,1-2a.3-8; Žl 138; 1 Kor 15,1-11; Lk 5,1-11

■ Evangelium

Lk 5,1-11

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali síť. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajeď na hlubinu a spusťte síť k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim síť téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas – a také všech jeho společníků – nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

■ Podnět k rozjímání

Mimořádně úspěšný úlovek je Ježíšovou zásluhou. Šimon, Jakub a Jan by mohli Ježíše přemlouvát, aby šel s nimi do jejich podnikání. Místo toho zrovna v té nejúspěšnější chvíli všeho nechávají a jdou za ním. Jak to děláme my? Nechodíme za Ježíšem jen tehdy, když jsme v průšvihů?

Gn 1,1-19; Žl 104; Mk 6,53-56

■ Evangelium

Mk 6,53-56

Ježíš a jeho učedníci se přepravili na druhý břeh a přistáli u Genezaretu. Když vystoupili z lodi, lidé ho hned poznali. Proběhli celou tu krajinu a začali nosit na nosítkách nemocné všude tam, kde slyšeli, že je. A všude, kam přišel do některé vsi nebo města nebo dvorce, kladli nemocné na volné prostranství a prosili ho, aby se směli dotknout aspoň štrápece jeho šatů. A všichni, kdo se ho dotkli, byli uzdraveni.

■ Podnět k rozjímání

Muž, jenž je členem vyvoleného národa, má na šatech nosit štrápece (Dt 22,12), aby mu pokaždé, když na ně pohlédne, připomínaly Hospodinovy příkazy (Num 15,38-39). V Markově evangeliu najednou štrápece na Ježíšových šatech dostávají nový úkol. Lidé prosí, aby se jich směli dotknout. Evangelista nám tak signalizuje, že Ježíšovým příchodem se naplňují slova proroka Zachariáše o mesiášské době (Zach 8,23). Vztah mezi Bohem a člověkem se nyní uskutečňuje novým, ještě hlubším způsobem. V centru již není zachovávání Mojžíšova zákona (jejž mají štrápece vizuálně připomínat), ale živý vztah s Ježíšem. Bůh je blízko! Smíš se ho dotknout! Všichni, kdo se ho dotýkají, jsou nejen *uzdraveni*. Jsou zachráněni – takový je totiž plný význam slova, které zde evangelista používá.

Gn 1,20 – 2,4a; Žl 8; Mk 7,1-13

■ Evangelium

Mk 7,1-13

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistýma, to je neumytýma. Farizeové totiž a všichni židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; (po návratu) z trhu nejedí, dokud se celí neopláchnou; a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek. Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistýma rukama?“ Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: ‚Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.‘ Opustili jste přikázání Boží a držíte se podání lidského.“ A řekl jim: „Jak dovedně rušíte Boží přikázání, abyste zachovali svoje podání! Vždyť Mojžíš nařídil: ‚Cti svého otce a svou matku‘ a ‚Kdo potupí otce nebo matku, ať propadne trestu smrti!‘ Vy však říkáte: ‚Kdo by prohlásil otci nebo matce: To, čím bych ti měl pomáhat, je „korban“, to jest dar (pro chrám)‘ – už mu dovolujete, že pro otce nebo matku nemusí nic udělat. Tak rušíte Boží slovo svým podáním a odevzdáváte to dál. A takových podobných věcí děláte mnoho.“

■ Podnět k rozjímání

Je pozoruhodné, v jakém kontextu se v Markově evangeliu ozývá polemika ohledně zachovávání tradic o rituální čistotě. Byli jsme právě svědky toho, jak se nemocní dotýkají střapců na Ježíšových šatech a jsou zachráněni (viz včerejší evangelium, Mk 6,53-56). Ještě jsme nevyšli z úžasu nad tím, co se děje Ježíšovou mocí, když na scénu vstupují farizeové a někteří z učitelů Zákona. Tito muži zcela přehlédli ruce nemocných, které se natahují za Ježíšem a dostává se jim uzdravení. Jejich oči se upínaly na ruce Ježíšových učedníků a neuniklo jim, že jsou obřadně nečisté. Jak tvrdé a zbedněné může být lidské srdce! Zbytečná jsou jakákoliv znamení, když člověk před nimi zavírá oči. Kterým směrem je upřen můj pohled? Dívám se na Ježíše a hledám jeho přítomnost? Anebo upjatě slídím, co konají či nekonají ti druzí?

Gn 2,4b-9.15-17; Žl 104; Mk 7,14-23

■ Evangelium

Mk 7,14-23

Ježíš zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě všichni a pochopte! Člověka nemůže poskvřnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvřňuje.“ Když (pak odešel) od zástupu a vstoupil do domu, ptali se ho jeho učedníci na ten výrok. Řekl jim: „I vy jste tak nechápaví? Nerozumíte, že člověka nemůže poskvřnit nic, co do něho vchází zvenčí? Vždyť to mu přece nevchází do srdce, ale do žaludku a odchází do stoky.“ Tím (Ježíš) prohlásil za čisté všechny pokrmy. Dále řekl: „Co vychází z člověka, to ho poskvřňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvřňuje.“

■ Podnět k rozjímání

Ježíš člověku nabízí obrovský kvalitativní skok ve vztahu k Bohu. Součástí této proměny je schopnost přejít od úzkostné péče o obřadní čistotu k péči o autentickou mravní čistotu, tj. čistotu srdce. Tento duchovní růst lze tak trochu přirovnat k růstu člověka, jenž se již nezaměřuje na to, zda dovede věrně a bez jediné chybičky zopakovat celou básničku, kterou se naučil v první třídě, protože nyní už on sám skládá vlastní verše.

Gn 2,18-25; Žl 128; Mk 7,24-30

■ Evangelium

Mk 7,24-30

Ježíš se vydal na cestu do tyrského kraje. Vešel do jednoho domu a nechtěl, aby to někdo věděl, ale nemohlo se to utajit. Hned o něm uslyšela nějaká žena, jejíž dcera byla posedlá nečistým duchem. Přišla a padla mu k nohám. Byla to pohanka, rodem Syroféničanka, a prosila ho, aby vyhnal zlého ducha z její dcery. Řekl jí: „Nech najíst napřed děti! Není přece správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům.“ Ale ona mu odpověděla: „Ovšem, Pane, jenže i psíci se živí pod stolem kousky po dětech.“ Nato jí řekl: „Že jsi to řekla, jdi, zlý duch vyšel z tvé dcery.“ Žena odešla domů a našla dítě ležet na lůžku a zlý duch byl pryč.

■ Podnět k rozjímání

Syroféničanka je nám vzorem ryzí víry. Ačkoli prožívá velké trápení, není zahleděna do sebe. Jinak by nebyla schopna zareagovat na Ježíšovu poznámku o psících s takovou lehkostí. Ví, že prosí o velkou věc, ale je jí zcela jasné, že ještě větší je Dárce, na něhož se obrací se svou žádostí. To, o co jej žádá, je ve srovnání s jeho velikostí pouze kouskem, který mimovolně padá z prostřeného stolu. Kéž nás tato žena naučí vnímat všechny skutečnosti v našem životě ve správných proporcích. Čím jsou naše starosti ve srovnání s Boží velkorysostí? Je možné, že by si on s nimi neporadil?